

føler vi faktisk har behov for nu i de iranske aviser i stedet for den positive, vi havde for ca. 10 dage siden, kunne godt bruges til fordel for Danmarks renommé. Man burde måske begynde at sige: Er det ikke på tide, vi gør op med de diplomatiske forbindelser, vi har opretholdt hidtil?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Kent Kirk siger heroppefra, at i det stille diplomatiske periode lagde man meget vægt på at fortælle styrets repræsentanter, at Danmark var imod fatwaen.

Men det er jo lige præcis det, der er hele problemet. Problemet er jo, at man havde en analyse, der gik ud på, at styret kunne reformeres, og derfor hjalp det stille og roligt at snakke med styrets repræsentanter. Det er jo lige præcis det, denne dagsorden skal gøre op med: troen på, at det er styrets repræsentanter, der selv forvandler styret.

Hr. Kent Kirk bliver nødt til at forstå, at vejen frem i Iran ikke er mere snak med styrets repræsentanter, men det er snak og dialog med oppositionens repræsentanter. Og jeg glæder mig til, at hr. Kent Kirk heroppefra siger, at det forstår han også nu.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Hr. Søndergaard er jo nødt til at forholde sig til, hvad situationen var i 1992. Nu har vi en anden situation, som vi skal forholde os til, og jeg må gentage, at jeg synes, det ville være en fordel, hvis vi havde haft et lidt mere stille diplomati omkring Iran i de sidste par uger. Så tror jeg, vi kunne have nået meget mere end det, vi har oplevet her. Danmarks omdømme har lidt enorm skade ved den måde, som regeringen har optrådt på. Men det er situationen i 1992, jeg har forholdt mig til, og det er den, jeg har refereret her fra Folketingets talerstol.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Det har jo været diskuteret her, hvad hr. Kent Kirk ytrede sig om eller ikke ytrede sig om, da han som fiskeriminister var på besøg i Teheran. Men lad os dog lige slå fast, at det altså var under et besøg i Teheran. Det giver mig anledning til at slå fast, at i denne regerings tid har der ikke været regeringsbesøg i Iran. Det er sådan set en ganske væsentlig pointe. Der er jo allerede en pointe i dette forhold.

Dernæst har vi meget diskuteret det stille diplomati, og jeg synes, man kan slå fast, at når det drejer sig om omtale af hr. Salman Rushdie, så hæver hr. Kent Kirks diplomati sig langt over det stille diplomati og bliver til det, der hedder larmende tavshed.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Først vil jeg lige rette en misforståelse. Hr. Torben Lund afviste, at der i den tidligere regerings tid skulle have været rejst spørgsmål om Rushdie-sagen under FN's generalforsamlinger. Det har jeg overhovedet ikke udtalt mig om; jeg har slet ikke udtalt mig om, hvornår Rushdie-sagen er nævnt i FN-sammenhæng.

Det, jeg udtalte mig om, var en debat om Iranpolitikken, det var, at den tidligere regering med skarpe formuleringer har taget afstand fra det iranske præstestyres krænkelser af menneskerettighederne på FN's generalforsamlinger i lige så stærke vendinger, som den nuværende regering har gjort det. Så det var altså det, jeg udtalte mig om.

Men så vil jeg godt dernæst sige, at det, vi har oplevet i dag under debatten her, er et Socialdemokrati, som er fuldstændig groggy. Og ud fra betragtningen, at i den situation er angreb nok det bedste forsvar, har statsministeren stærkt sekundæret af hr. Torben Lund forsøgt at få debatten til at dreje sig om noget ganske andet end dagens tema, nemlig: Er der en forskel mellem den tidligere regerings Iranpolitik og den nuværende regerings Iranpolitik?

Hr. Torben Lund brugte så som undskyldning for, at det var det, statsministeren og han havde interesseret sig for, at jeg i mit indlæg skulle have kritiseret den nuværende regerings Iranpolitik. Jeg har ikke på et eneste tidspunkt kritiseret den nuværende regerings Iranpolitik, men det, vi har kritiseret, er, at regeringen med de beslutninger, der er truffet om Salman Rushdies besøg i København, og håndteringen af den sag har bragt tvivl i omverdenen om, hvad der egentlig er Danmarks Iranpolitik.

Jeg hæftede mig da også ved, at hr. Torben Lund ikke afviste oplysningen om, at Socialdemokratiet i den daværende regerings tid i 1992 støttede den daværende regerings Iranpolitik.

Derfor vil jeg sige, at efter denne debat står der nu fire punkter klart. For det første: De nuværende regeringspartier støttede i sin tid den daværende regerings Iranpolitik. Det står fast: Socialdemokratiet støttede i sin tid den daværende regerings Iranpolitik.